

Kristalbloed

Marlie zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementen verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby, haar moeder en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Hoofdstuk 1 – De eerste ontmoeting

De avond viel langzaam over de oude stad.

De laatste zonnestralen kleurden de gevels goud, terwijl winkeliers hun luiken sloten en de drukte plaatsmaakte voor een rustige stroom mensen die huiswaarts keerden. Op de markt klonk nog zacht gelach en ergens speelde een straatmuzikant een melancholische melodie.

Elyra liep alsof de wereld haar kende.

Niet trots.

Niet bewust van de blikken die ze trok.

Ze glimlachte naar een oude vrouw die moeite had haar boodschappen te dragen en nam zonder aarzelen een zware tas van haar over.

"Wat ben je toch een lief kind," zei de vrouw ontroerd.

Elyra lachte alleen maar.

"Fijne avond."

Nog geen tien passen verder hurkte ze neer om een verdwaalde pup te aaien. Het dier sprong kwispelend tegen haar op, alsof het haar al jaren kende.

Mensen glimlachten wanneer ze haar zagen.

Kinderen zwaaiden.

Zelfs vogels leken dichterbij te komen wanneer ze voorbijliep.

Ze merkte het nauwelijks op.

Voor haar was vriendelijkheid net zo vanzelfsprekend als ademen.

Aan de overkant van het plein stonden twee mannen stil.

Ze waren lang, stijlvol gekleed en leken nauwelijks ouder dan dertig, al droegen hun ogen een wijsheid die niet bij hun uiterlijk paste.

Kaelan keek haar zwijgend na.

"Voel jij dat ook?"

Darian antwoordde niet meteen.

Hij kon zijn blik niet van de jonge vrouw afhouden.

"Ja."

"Wat is het?"

"Ik weet het niet."

Nog nooit had een mens zo op hen gewerkt.

Het was geen honger.

Geen verlangen naar bloed.

Ook geen gewone schoonheid.

Alsof haar aanwezigheid de wereld om haar heen zachter maakte.

Alsof iedere stap die ze zette iets achterliet wat zij niet konden verklaren.

Darian glimlachte.

"Ze is prachtig."

Kaelan knikte langzaam.

"Dat is het niet alleen."

Hij sloot even zijn ogen.

"Ik word... rustig."

Darian keek hem verbaasd aan.

"Dat heb ik jou nog nooit horen zeggen."

"Ik mezelf ook niet."

Ze zagen hoe Elyra een klein meisje hielp dat gevallen was. Ze veegde voorzichtig het stof van haar jurk, gaf haar een geruststellende glimlach en wachtte tot het meisje weer lachend naar haar moeder rende.

Niemand bleef onverschillig in haar buurt.

En dat gold blijkbaar ook voor vampiers.

"Zullen we haar aanspreken?" vroeg Darian.

Kaelan schudde zijn hoofd.

"Nee."

"Waarom niet?"

"Omdat ik niet wil dat ze bang wordt."

Darian grijnsde.

"Bang? Van ons?"

Kaelan keek hem veelbetekenend aan.

"We zijn nog steeds vampiers."

Darian haalde zijn schouders op.

"Alleen weten de meeste mensen dat gelukkig niet."

Ze begonnen haar op afstand te volgen.

Niet sluipend.

Niet jagend.

Eerder nieuwsgierig.

Alsof ze een raadsel achternaliepen dat ze móésten oplossen.

Elyra sloeg een smalle straat in waar de oude lantaarns één voor één begonnen te branden. Ze bleef even staan bij een bloemenkraam die nog niet was ingepakt.

"Wat kosten de witte lelies?" vroeg ze.

"Voor jou?" glimlachte de verkoper. "Neem ze maar mee."

"Nee hoor."

Ze legde keurig een paar munten neer.

"U moet er ook van kunnen leven."

De man keek haar hoofdschuddend na.

"Er zouden meer mensen zoals jij moeten zijn."

Darian hoorde het en grinnikte zacht.

"Zelfs de bloemenverkoper wordt verliefd."

Kaelan keek ernstig.

"Dat is me juist opgevallen."

"Wat bedoel je?"

"Niet alleen mannen."

Darian keek om zich heen.

Een oude vrouw glimlachte haar na.

Een stel jongeren ging spontaan voor haar opzij.

Een bedelaar kreeg een muntstuk én een vriendelijk woord.

En overal waar ze liep, veranderde de sfeer.

Alsof mensen zich voor even hun zorgen niet meer herinnerden.

"Dat is geen gewone uitstraling," zei Kaelan zacht.

"Dat voel jij ook?"

"Ja."

"Misschien is ze een heks."

Kaelan schudde direct zijn hoofd.

"Heksen voelen anders."

"Een engel dan?"

"Nee."

"Weet jij het soms?"

Kaelan keek opnieuw naar Elyra.

Ze liep verder, haar donkere haar dansend in de zachte avondwind.

"Nee."

Hij zweeg even.

"Maar wat ze ook is..."

"...ik wil weten waarom ik haar niet meer uit mijn gedachten krijg."

Voor het eerst in bijna driehonderd jaar wist Kaelan niet meer zeker of hij zijn verstand moest volgen.

En voor het eerst in even lange tijd hoopte Darian dat hun wandeling nog heel lang zou duren.

Geen van beiden kon vermoeden dat de jonge vrouw die ze nieuwsgierig volgden hun leven voorgoed zou veranderen.

Hoofdstuk 2 – De beslissing

Elyra liep langzaam verder, de witte lelies losjes in haar hand. Achter haar verdwenen de laatste geluiden van de markt. De geur van versgebakken brood maakte plaats voor die van natte straatstenen en bloeiende lindebomen.

Ze hield van dit uur van de dag.

Wanneer de drukte verdween en de stad eindelijk weer leek te ademen.

Aan de overkant van de straat liepen Kaelan en Darian op gepaste afstand achter haar aan.

Geen van beiden zei veel.

Woorden leken overbodig.

Af en toe keek Darian glimlachend naar zijn broer.

"Je staart."

Kaelan keek hem even aan.

"Niet waar."

"Wel waar."

"Ik probeer alleen te begrijpen waarom ze anders voelt."

Darian grijnsde.

"Ik heb een veel eenvoudigere verklaring."

"O ja?"

"Ze is de mooiste vrouw die ik ooit heb gezien."

Kaelan schudde hoofdschuddend zijn hoofd.

"Dat is het niet."

"Nee?"

"Ik heb mooie vrouwen gezien."

"Meer dan genoeg," lachte Darian.

"Maar nog nooit iemand die... rust brengt."

Zelfs Darian kon dat niet ontkennen.

Normaal gesproken voelde hij overal de hartslagen van mensen. Hun angst, hun woede, hun verlangens. Het was een voortdurende ruis die nooit helemaal verdween.

Maar in Elyra's buurt...

...werd het stil.

Niet letterlijk.

Alsof de wereld zelf even zachter werd.

Ze sloeg een brede straat in. Het verkeer was dun geworden. Hier en daar reed nog een auto richting het centrum.

Elyra bleef even staan.

Een oude man met een wandelstok stond aarzelend aan de stoepwand.

"Zal ik u helpen oversteken?" vroeg ze vriendelijk.

De man glimlachte dankbaar.

"Dat zou fijn zijn."

Ze bood hem haar arm aan en samen staken ze langzaam de straat over.

Aan de overkant bedankte hij haar uitvoerig.

"Je hebt een goed hart."

Elyra bloosde.

"Fijne avond."

Ze keek nog één keer achterom om te zien of de man veilig verder liep.

Daardoor zag ze niet dat, enkele honderden meters verderop, een donkere auto met hoge snelheid naderde.

Binnen in de auto zat een jonge zakenman.

Zijn telefoon trilde opnieuw.

Nog één bericht.

Hij wierp slechts een fractie van een seconde een blik naar beneden.

Lang genoeg.

Toen hij weer opkeek, verstijfde hij.

Midden op de weg liep een jonge vrouw.

Zijn voet trapte met volle kracht op het rempedaal.

Rubber gierde over het asfalt.

Elyra draaide zich om.

Hun blikken ontmoetten elkaar.

Heel even leek de tijd stil te staan.

Daarna volgde de klap.

Een doffe, misselijkmakende dreun vulde de straat.

De lelies vlogen als witte vogels door de lucht.

Elyra werd opgetild door de enorme kracht van de botsing en maakte een onnatuurlijke draai voordat ze tientallen meters verder hard op het wegdek terechtkwam.

Volledige stilte.

Zelfs Darian vergat een moment te ademen.

De auto kwam schokkend tot stilstand.

De bestuurder sprong naar buiten.

"Nee... nee... alsjeblieft..."

Hij rende struikelend naar haar toe.

Zijn handen trilden zo hevig dat hij niet eens durfde te voelen of ze nog leefde.

Binnen enkele seconden stroomden mensen toe.

Iemand belde de hulpdiensten.

Een vrouw trok haar jas uit en legde die voorzichtig onder Elyra's hoofd.

Een ander probeerde het verkeer tegen te houden.

Kaelan keek alleen maar.

Zijn scherpe zintuigen zagen wat geen mens kon zien.

De onnatuurlijke stand van haar nek.

De gebroken ribben.

Het bloed dat zich langzaam in haar longen verzamelde.

Hij hoorde haar hart.

Onregelmatig.

Steeds zwakker.

Elke slag zachter dan de vorige.

Darian keek hem aan.

Hij hoefde niets te vragen.

Aan Kaelans gezicht zag hij genoeg.

"Nee..." fluisterde hij.

Kaelan knielde onopvallend neer aan de rand van de menigte.

Nog één hartslag.

Nog één.

Hij sloot zijn ogen.

Toen voelde hij het.

De laatste slag.

Een lange stilte volgde.

"Ze is weg," zei hij zacht.

Darian staarde naar het bleke gezicht van de jonge vrouw die nog geen kwartier geleden lachend door de stad had gelopen.

"Nee."

Kaelan keek naar de sirenes die inmiddels in de verte klonken.

"Zelfs als ze haar hart weer op gang krijgen... haar lichaam is vernietigd."

Hij keek naar zijn broer.

In drie eeuwen had Darian hem nog nooit zo zien twifelen.

"Kaelan..."

"Ik weet het."

"Dit mogen we niet doen."

"Nee."

"We hebben gezworen nooit meer iemand te veranderen."

"Dat weet ik."

Ze zwegen.

Om hen heen heerste complete chaos.

Maar tussen de twee broers leek de tijd stil te staan.

Kaelan keek opnieuw naar Elyra.

Naar de vrouw die zonder het te weten iets in hem had aangeraakt wat al eeuwen dood was.

"Als wij niets doen..."

Hij slikte.

"...sterft ze."

Darian sloot zijn ogen.

Hij wist wat zijn broer dacht.

Hij wist ook wat hij zelf voelde.

Hij had haar nog maar een half uur gekend.

En toch voelde het alsof de wereld iets kostbaars dreigde te verliezen.

Heel langzaam knikte hij.

"Eén keer."

Kaelan keek hem vragend aan.

"Eén keer breken we onze eigen regel."

De sirenes kwamen steeds dichterbij.

Nog enkele seconden.

Kaelan bukte zich.

"Vergeef me," fluisterde hij tegen de bewusteloze Elyra.

Nog voordat de eerste ambulance de straat bereikte, verdwenen drie schaduwen geruisloos in de nacht.

Op het donkere asfalt bleven alleen de verspreide witte lelies achter.

Hoofdstuk 3 – Het kasteel

De bomen schoten als donkere schaduwen langs hen heen terwijl Kaelan en Darian zich met een snelheid voortbewogen die geen mens ooit zou kunnen volgen. De koude nachtwind trok aan hun kleding, maar geen van beiden leek daar iets van te merken. Alle aandacht ging uit naar de jonge vrouw die bewegingloos in Kaelans armen lag. Haar hoofd rustte tegen zijn schouder, haar donkere haren bewogen zacht mee op de wind en haar bleke gezicht leek haast vredig, alsof ze slechts sliep. Alleen het bloed dat langs haar slaap was opgedroogd en de onnatuurlijke houding van haar arm herinnerden aan de verschrikkelijke klap die haar leven enkele minuten eerder had beëindigd.

Kaelan hield haar iets steviger vast. Hoewel hij wist dat haar hart niet langer klopte, kon hij zich er niet toe zetten haar als een levenloos lichaam te zien. Nog geen half uur geleden had hij haar zien lachen naar een oude bloemenverkoper en had ze een onbekende geholpen zonder daar ook maar een moment over na te denken. Er had iets in haar gezeten wat hij in drie eeuwen nog nooit bij een mens had gevoeld. Een warmte die zelfs zijn koude, onsterfelijke hart had weten te bereiken.

"Nog een paar minuten," zei Darian terwijl hij naast hem tussen de bomen door gleeed. "We redden het."

Kaelan antwoordde niet. Hij wist niet eens of er nog iets te redden viel.

Na enkele minuten doemde tussen de mist de donkere omtrek van het kasteel op. Hoge torens tekenden zich af tegen de sterrenhemel en achter de hoge ramen brandde warm kaarslicht. Voor buitenstaanders leek het een verlaten ruïne, maar achter de verweerde muren bevond zich al eeuwenlang het thuis van een kleine vampierengemeenschap die zich bewust verborgen hield voor de mensenwereld.

Nog voordat ze de zware eiken deuren bereikten, zwaaiden deze open. Een oudere man met zilvergrijs haar en vriendelijke ogen keek hen bezorgd tegemoet. Zijn blik bleef onmiddellijk hangen op de jonge vrouw in Kaelans armen.

"Wat is er gebeurd?" vroeg hij.

"Ze is aangereden," antwoordde Darian buiten adem. "Ze was al gestorven voordat de ambulance haar had kunnen bereiken."

De man keek zijn beide zonen een ogenblik zwijgend aan. Aan hun gezichten zag hij voldoende. Dit was geen impulsieve daad geweest, maar een keuze die

Zij alleen hadden gemaakt omdat er geen andere mogelijkheid meer was geweest.

"Breng haar naar de grote zaal," zei hij uiteindelijk zacht.

Binnen enkele minuten hadden zich meerdere bewoners van het kasteel verzameld. Niemand sprak luid. Sommigen keken nieuwsgierig, anderen bezorgd, maar niemand veroordeelde de beslissing van de broers. Ze zagen allemaal hetzelfde jonge meisje dat nog maar kort daarvoor een gewoon mensenleven had geleid en nu op het punt stond een lot te ondergaan dat niemand vrijwillig zou kiezen.

Elyra werd voorzichtig op een grote houten tafel gelegd. Kaelan ging direct naast haar zitten en streek voorzichtig een lok haar uit haar gezicht. Hij wist niet waarom hij dat deed; misschien omdat hij haar iets van waardigheid wilde teruggeven nu haar leven zo abrupt was afgebroken.

Hun vader liep naar een oude kast en haalde een kleine zilveren dolk tevoorschijn. Zonder aarzelen maakte hij een ondiepe snee in zijn handpalm. Donker bloed verscheen onmiddellijk. Hij hield zijn hand boven Elyra's lippen en liet enkele druppels langzaam in haar mond vallen.

Eerst gebeurde er niets.

De aanwezigen hielden onbewust hun adem in.

Toen bewoog haar keel zich heel even.

"Ze neemt het aan," fluisterde een van de vrouwen opgelucht.

Maar vrijwel onmiddellijk daarna kromde Elyra's lichaam zich in een onnatuurlijke boog. Een rauwe schreeuw, vol pijn en wanhoop, galmdoer de zaal. Haar ogen schoten open, zonder iemand werkelijk te zien. Ze vocht niet tegen de mensen om haar heen, maar tegen iets dat diep in haar eigen lichaam plaatsvond. Het was alsof iedere cel zich verzette tegen wat haar werd opgelegd.

Kaelan pakte haar hand vast, ondanks de enorme kracht waarmee ze om zich heen sloeg. "Rustig," fluisterde hij. "Je bent veilig. We laten je niet alleen."

Zijn woorden konden de pijn niet wegnemen, maar toch bleef hij tegen haar praten. Soms sprak hij haar naam uit, hoewel zij die nog nooit aan hem had verteld. Soms vertelde hij haar eenvoudig dat ze moest blijven vechten. Hij wist niet of ze hem kon horen, maar zwijgen voelde nog veel erger.

Langzaam begonnen de eerste wonderlijke veranderingen zichtbaar te worden. De diepe wond aan haar hoofd sloot zich centimeter voor centimeter. Haar gebroken arm draaide met een dof gekraak terug in de juiste stand en zelfs haar verbrijzelde ribben herstelden zich alsof een onzichtbare kracht haar lichaam opnieuw vormgaf.

Darian keek vol ongeloof toe. "Ik heb nog nooit iemand zo zien veranderen."

Hun vader fronste zijn wenkbrauwen. "Ik ook niet," antwoordde hij zacht. "Normaal verloopt een transformatie anders. Haar lichaam lijkt niet alleen te veranderen... het lijkt zich ook uit zichzelf te genezen."

Een onverklaarbaar gevoel van onrust maakte zich van hem meester. Alsof de magie die door Elyra's lichaam stroomde ouder was dan alles wat hij ooit had gezien.

Hoofdstuk 4 – Twee broers

De eerste zonnestralen vielen door de hoge glas-in-loodramen van de grote zaal en schilderden gekleurde patronen op de stenen vloer. Buiten werd het langzaam ochtend, maar diep in het kasteel leek de tijd stil te staan. Alleen het zachte knetteren van het haardvuur en Elyra's onrustige ademhaling verbraken af en toe de stilte.

Kaelan zat nog altijd naast haar. Al uren had hij dezelfde houding aangenomen, zijn ellebogen op zijn knieën, zijn handen gevouwen terwijl zijn blik onafgebroken op haar gezicht rustte. Hij had geen moment overwogen de zaal te verlaten. Zelfs toen zijn vader hem had opgedragen wat te eten of zich even terug te trekken, had hij slechts zwijgend zijn hoofd geschud.

Hij voelde zich verantwoordelijk.

Niet alleen voor de keuze die hij had gemaakt, maar ook voor alles wat daaruit voort zou komen.

Zijn vader had hem ooit geleerd dat onsterfelijkheid nooit een geschenk was. Het was een last die je alleen aan iemand mocht geven wanneer er werkelijk geen andere uitweg meer bestond. Daarom maakten ze al eeuwen geen nieuwe vampiers meer. Ze leefden teruggetrokken, verborgen voor de mensenwereld, en namen alleen nog bloed van dieren, zonder deze te doden. Ze hadden geleerd dat ieder leven waarde had, of het nu mens of dier was.

Toch had hij die eeuwenoude regel gebroken.

Niet uit nieuwsgierigheid.

Niet uit egoïsme.

Maar omdat hij de gedachte niet kon verdragen dat een jonge vrouw met zo'n warm hart op een koude straat zou sterven terwijl hij de macht bezat haar te redden.

Aan de andere kant van de zaal liep Darian inmiddels voor de honderdste keer heen en weer. Hij bleef geen seconde stilzitten. Af en toe keek hij uit een van de hoge ramen naar het bos, waarna hij zich zuchtend weer omdraaide en dezelfde route opnieuw aflegde.

Hun vader glimlachte flauwtjes.

"Je maakt nog een spoor in de vloer."

Darian bleef even staan.

"Ik kan hier niet tegen."

"Waar niet tegen?"

"Niet weten."

Hij keek naar Elyra.

"Misschien wordt ze wel wakker en haat ze ons."

Niemand gaf antwoord.

Die mogelijkheid had iedereen al gedacht.

Hun vader liep langzaam naar zijn jongste zoon en legde een hand op zijn schouder.

"Dat zou ik begrijpen."

"Ik ook."

Darian liet zijn blik zakken.

"We hebben haar leven afgepakt."

"Nee," zei Kaelan rustig zonder op te kijken. "We hebben haar dood afgepakt."

Darian draaide zich naar hem om.

"Dat weet je niet."

"Jawel."

"Misschien had ze helemaal niet gered willen worden."

Voor het eerst sinds hun terugkeer keek Kaelan hem recht aan.

"En misschien wel."

De broers zwegen.

Hun vader kende deze blikken.

Al sinds hun jeugd waren ze elkaars tegenpolen geweest.

Kaelan dacht eerst na en sprak daarna.

Darian sprak eerst en dacht daarna na.

Waar de oudste alles zorgvuldig afwoog, liet de jongste zich leiden door zijn gevoel. Dat had hen vroeger regelmatig in moeilijkheden gebracht, maar uiteindelijk was het ook de reden waarom ze elkaar zo goed aanvulden.

Als kinderen waren ze onafscheidelijk geweest.

Hun moeder was gestorven toen Darian nog maar zes jaar oud was. Kaelan kon zich haar glimlach nog herinneren, maar zijn broertje kende haar nauwelijks meer. Vanaf dat moment was Kaelan niet alleen een broer geweest, maar ook een beschermer. Wanneer Darian zich weer eens in de problemen werkte, stond Kaelan tussen hem en de gevolgen in. En wanneer Kaelan zich volledig verloor in zijn verantwoordelijkheden, was het juist Darian die hem eraan herinnerde dat er ook gelachen mocht worden.

Zelfs na bijna drie eeuwen was daar niets aan veranderd.

Hun vader liet zich langzaam in een hoge stoel bij het haardvuur zakken.

"Ze leek op jullie moeder."

Beide broers keken tegelijk op.

"Wat zei u?" vroeg Darian verbaasd.

"Niet haar gezicht."

Hij glimlachte zacht.

"Maar haar manier van kijken."

Zijn blik gleed naar Elyra.

"Jullie moeder kon een kamer binnenlopen en zonder iets te zeggen leek iedereen zich beter te voelen. Alsof ze een stukje licht met zich meebracht."

Kaelan keek opnieuw naar Elyra.

Hij had hetzelfde gevoeld.

Vanaf het eerste moment.

Niet alleen schoonheid.

Niet alleen aantrekkingskracht.

Er was iets in haar aanwezigheid dat hij niet kon verklaren.

Alsof ze een leegte vulde waarvan hij niet eens wist dat die bestond.

Darian ging eindelijk zitten.

"Denkt u dat daarom iedereen haar aankeek?"

Hun vader schudde langzaam zijn hoofd.

"Nee."

"Nee?"

"Dat was iets anders."

Hij zweeg even.

"In mijn lange leven heb ik duizenden aura's gezien. Mensen, heksen, vampiers... Zelfs een enkele engel."

Hij keek peinzend naar het haardvuur.

"Maar de gloed rondom haar..."

Zijn stem werd zachter.

"...die heb ik nog nooit eerder gezien."

Kaelan fronste zijn wenkbrauwen.

"U bedoelt die gouden kleur?"

Zijn vader knikte langzaam.

"Alsof er zonlicht door haar ziel stroomde."

Darian keek verrast op.

"Ik dacht dat ik me dat had verbeeld."

"Nee."

"Wat betekent het?"

Hun vader keek opnieuw naar Elyra.

"Dat weet ik niet."

Hij stond op en liep langzaam naar de tafel waarop zij lag. Voorzichtig legde hij twee vingers op haar pols, meer uit gewoonte dan uit noodzaak.

"Maar ik heb het gevoel dat jullie vannacht niet alleen een mensenleven hebben gered."

Hij keek zijn beide zonen één voor één aan.

"Ik denk dat jullie iets hebben gewekt waarvan niemand nog weet dat het bestaat."

In de stilte die volgde, bewoog Elyra heel even haar hand.

Zo klein dat niemand het opmerkte.

Hun vader liep langzaam naar de tafel waarop Elyra lag. Voorzichtig legde hij zijn hand op haar voorhoofd. De koorts die haar lichaam urenlang had geteisterd, leek langzaam af te nemen. Haar ademhaling werd rustiger en ook de verkrampde spieren in haar gezicht ontspanden zich beetje bij beetje.

"Het ergste lijkt voorbij," zei hij zacht.

Kaelan slaakte onbewust een zucht van verlichting. Voor het eerst sinds ze haar het kasteel hadden binnengebracht, durfde hij te geloven dat ze het misschien zou overleven.

Maar nog voordat die gedachte goed en wel tot hem was doorgedrongen, fronste Darian zijn wenkbrauwen.

"Zien jullie dat ook?"

Iedereen keek naar Elyra.

Aanvankelijk leek er niets bijzonders te zijn, totdat op de rug van haar rechterhand een klein lichtpuntje verscheen. Het was nauwelijks groter dan een speldenknop en schitterde heel even alsof er een ster in haar huid gevangen zat.

Daarna verscheen er nog één.

En nog één.

Langzaam verspreidden de fonkelende lichtpuntjes zich over haar hand en trokken vervolgens omhoog langs haar arm. Ze glansden niet als zweet of vocht, maar als zuiver kristal waarin het licht van het haardvuur zich duizendvoudig brak.

De hele zaal werd stil.

Darian kwam langzaam dichterbij.

"Wat gebeurt er met haar?"

Hun vader antwoordde niet.

Hij pakte voorzichtig Elyra's hand op en draaide deze naar het licht. Haar huid voelde nog altijd zacht en warm aan, maar onder het oppervlak leken zich duizenden minuscule kristallen te vormen die het kaarslicht op een haast betoverende manier terugkaatsten.

"Ik heb dit nog nooit gezien," fluisterde hij.

Ook de andere vampiers verzamelden zich om de tafel. Niemand durfde haar aan te raken.

Langzaam breidde de schittering zich uit naar haar hals en een deel van haar gezicht. Niet fel of verblindend, maar met een zachte, bijna buitenaardse glans die haar nog mooier maakte dan ze al was.

Ze leek geen mens meer.

Maar ook geen vampier.

Kaelan voelde een rilling over zijn rug trekken.

"We hebben haar veranderd..."

Zijn vader schudde heel langzaam zijn hoofd, zonder zijn ogen van Elyra af te wenden.

"Nee..."

Zijn stem klonk nauwelijks hoorbaar.

"Ik denk dat haar eigen bloed nu iets doet wat geen van ons begrijpt."

Op datzelfde moment schitterde haar huid feller dan ooit tevoren. Duizenden kleine lichtbrekingen dansten over de stenen muren van de zaal, alsof het eerste zonlicht al was opgekomen, terwijl buiten de nacht nog in alle stilte over het bos lag.

Hoofdstuk 5 – Een andere weg

Elyra sliep nog steeds. Haar ademhaling was rustig geworden en de pijn die haar lichaam tijdens de transformatie had geteisterd, leek langzaam plaats te maken voor een diepe, bijna onnatuurlijke rust. De zachte kristallen glans die zich over delen van haar huid had verspreid, was niet verdwenen, maar leek zich te hebben teruggetrokken onder haar huid, alsof zij slechts wachtte op het juiste moment om opnieuw zichtbaar te worden.

Hun vader had Kaelan en Darian uiteindelijk bijna gedwongen de grote zaal even te verlaten. "Ze heeft jullie voorlopig niet nodig," had hij rustig gezegd. "Maar jullie hebben wel een helder hoofd nodig wanneer ze straks wakker wordt."

Met tegenzin waren de broers de lange galerij op gelopen die uitkeek over de binnenplaats van het kasteel. De ochtendzon brak voorzichtig door de nevel heen en verlichtte de oude muren, waarop Klimop zich al eeuwenlang vastklampte. Beneden waren enkele bewoners bezig met hun dagelijkse werkzaamheden. Twee vrouwen vulden manden met groenten uit de moestuin, een oudere man repareerde een houten hek en verderop verzorgde een jongen de paarden. Wie niets van deze plek wist, zou denken dat het een gewone gemeenschap was, versholten in de bossen.

Darian bleef stilstaan en keek zwijgend naar het leven beneden. "Denk je weleens aan vroeger?" vroeg hij uiteindelijk.

Kaelan antwoordde niet direct. Zijn blik bleef rusten op de binnenplaats, waar een klein meisje lachend achter een paar kippen aan rende. Ze was als baby door haar menselijke ouders achtergelaten toen bleek dat zij een vampier was geworden na een aanval van een dolende vampier. Hun vader had haar opgenomen zoals hij iedereen opnam die een tweede kans verdiende.

"Elke dag," antwoordde Kaelan uiteindelijk.

Darian knikte langzaam. "Ik ook. Alleen probeer ik er minder vaak aan toe te geven."

Ze zwegen een tijdje. Sommige herinneringen werden niet minder scherp, hoeveel eeuwen er ook verstreken. Integendeel. Vampiers vergaten nauwelijks. De tijd vervaagde gezichten niet en maakte schuldgevoelens niet lichter. Alles bleef even helder als op de dag waarop het gebeurd was.

"Ik was nog maar negentien," zei Darian zacht. "Soms voelt het alsof dat gisteren was."

Kaelan glimlachte flauwtjes. "Je gedroeg je ook als een jongen van negentien."

"En jij als een oude man van eenentwintig."

Voor het eerst die ochtend verscheen er een kleine glimlach op Kaelans gezicht.

Hun leven was ooit heel gewoon geweest. Twee broers, nauwelijks twee jaar van elkaar verwijderd, opgegroeid in een klein dorp waar iedereen elkaar kende. Hun ouders waren eenvoudige mensen geweest. Hun vader werkte als timmerman en hun moeder bakte brood voor het halve dorp. Ze hadden nooit rijkdom gekend, maar wel warmte en liefde.

Tot die ene winteravond.

Ze waren samen teruggekeerd van een naburig dorp waar ze hout hadden verkocht. De sneeuw viel dik en zwaar en de weg door het bos was verlaten. Toen hadden ze hem ontmoet.

Hij leek op een gewone reiziger.

Vriendelijk.

Charmant.

Hij had gevraagd of hij een stuk met hen mee mocht lopen.

Geen van beiden had argwaan gehad.

Pas toen de zon de volgende ochtend opkwam, beseften ze dat hun oude leven voorgoed voorbij was.

De man had hen niet gered.

Hij had hen uitgekozen.

"Volgens hem waren we sterk," zei Darian bitter. "Sterk genoeg om eeuwen te overleven."

Kaelan keek voor zich uit. "Sterk genoeg om zijn werk voor hem te doen."

Hun maker kende geen medelijden. Hij zag mensen niet als levende wezens, maar als voedsel. Nog erger, hij genoot ervan hen bang te maken. Hij liet zijn slachtoffers vluchten, alleen om hen daarna langzaam weer in te halen. Voor hem hoorde angst bij de jacht.

De eerste weken hadden de broers gedacht dat het niet anders kon. De honger beheerste hen volledig. Hun maker vertelde hun dat alleen vers mensenbloed een vampier sterk hield en dat iedere andere vorm van leven uiteindelijk tot een langzame dood zou leiden.

Ze geloofden hem.

Hoe hadden ze ook anders kunnen weten?

De eerste keer dat Kaelan een mens doodde, had hij daarna urenlang overgegeven. Niet omdat zijn lichaam het bloed afwees, maar omdat zijn geweten hem geen rust gaf.

Hun maker had alleen gelachen.

"Dat gaat vanzelf over."

Maar dat gebeurde niet.

Integendeel.

Met iedere onschuldige die stierf, werd de last op hun schouders zwaarder.

Darian was degene geweest die als eerste hardop uitsprak wat ze allebei voelden.

"Dit kan niet zijn waarvoor we gemaakt zijn."

Hun maker had hem daarvoor bijna gedood.

Niet omdat hij ongehoorzaam was geweest, maar omdat medelijden volgens hem een ziekte was die uitgeroeid moest worden.

Hun vader had hen op dat moment gevonden.

Niet toevallig.

Hij was hun maker al langere tijd op het spoor geweest nadat verschillende dorpen op mysterieuze wijze hun inwoners waren kwijtgeraakt.